

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δικάσος κι 'έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουράνν τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έδραμάς — μονον μία φορά θά βγαίνει,
κι' έπειτα μου καχεθαίνα.
Συνδρομητής θά ήρχεται — γιατί λεπτά δέν έχουνα.
και 'στων' Αθηνών τήν πάλιν — και εις τήν Άλλοδαπήν.
και εις τήν Έλλάδα ήλυν — ήλυν ούδέκις κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — άνωτά φράγος είναι μόνο.

Γιά τά ένα θρώς μέρη — ένω φράγος και 'σοθ' χέρη.
Κι' ένα φύλλο έν κρατή; — έντες συνδρομητής,
κι' έσπου τον παρή δέν δίδει; — θά τον σάη μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάτε φύλλο μία δέκαρη.

Νοσηρίου είκοστή,
Τσελεγκάδες έξαουστό.

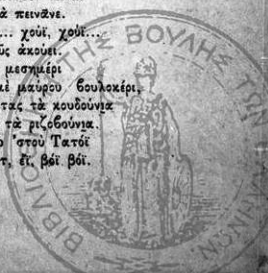
Τετρακόσα σαράντα και νέα
και ρητ'ών παρλάτα γεννατά.

**Οί Τσελεγκάδες τής 'Βουλής
κι' ό παληγομούργος Φαουσήης.**

Χαρίλιος Μήτσος, Θεωδωρή, τρείς Τσελεγκάδες πρώτης,
όπου γι' αυτούς λυσσομανά ό κάθε πατριώτης.

Θωδ.— 'Όρι Χαρίλιε, που τά πη; τά προύβατα;
Χαρ.— 'Στή στάνη...
Θωδ.— 'Όρι χαρά 'στά προύβατα, χαρά και 'στουόν τσο-
ορέ κι πός δέν σούφωγαν θαμάκιω κι' άπυρω... [πάνη]!...
Χαρ.— Τά τάσια, τά πόσια γιά κάμπουσο καιρό,
για τούτ' άγρύπνησιν νυχτ'ιας κι' χιονοκάνα βράδωκι
κι' 'δής τα πούς τά 'πέχουνα... σάν Κρητικά κ ο υ ρ ά δ ε ι α.
Θωδ.— Κι' γ'ού, Χαρίλιε, μία φορά ό παράδικημένος
ήμου τσοπάνος δικλεκτός, τσοπάνος εξακουμένιος,
κι' 'ήταν γ'ισμάτ' ή στρώγγα μου με προύβατα κι' γ'ίδα
κι' τά μαλλιά τοús 'κούρεμα με κουρτερά φιλλόια,
κι' 'έσουρακι κι' 'έσουρακι κι' εις κάθε σούριγγά μου
μπέ μπέ μπέ 'βαλάκι κι' 'ετρέχανε οιά μου.
Μά μ'άν ήμ'είρα μ'ουφωγαν κι' 'εύρήθ' ή στάνη έδεικ
κι' 'στη 'δική σου 'τρούκωσαν τ'αναθεματισμένα,
κι' τού Χαρίλιε 'γ'ισμοι ή στρώγγα με κουπάδια
κι' σ'ου τοús νά μη βρακαθούν κι' ξαναθούν σ' 'ίμ'είνα.
Μήτ.— 'Όρι κι' 'ού Μήτσους έργετι, αύτούς που θά σ'ας πάρη
του π'ο καλό σας χαγιαν'ο, του π'ο καλό κ'αίρη.
'Ένας καινούριος τσελεγκας σ'ας έκυψε του β'ήχι...
ούτ' ένα ψευροπρούχτο 'στη στάνη μου δέν είχα,
μά τώρα γιά κυττάζει τήν στρώγγα μου γ'ισμάτη
κι' σ'αρόρα γιά τού καθενός άδασκατζήτ' του μάτι.

Χαρ.— 'Όρι που 'φύτρουσις κι' σ'ύ γιά νά μάς κουροιδέψης;
Θωδ.— 'Όρι μέ φούντιγγ κι' με σκριπ τά προύβατα θά θρέψης;
Μήτ.— 'Όρι γιά τούτο, Θεωδωρή, νά κ'άνης τή σουλειά σου...
κλάψε τή μαύρη μούρα σου κι' τρέβα τά μαλλιά σου...
κι' μέτρα του κουπάδι σου, όρι κατακαχ'υμένει...
άμυ' τί; μουνάχε σ'ας τούς δ'οό τσοπαν'ήνης θά λείνε;
κι' 'ίμ'είνα τ'άρη ού ντουαίς τσοπαν'ήν θά με λήθ...
για 'δίστε τού κουπάδι μου π'ός πάει... ή! ή!
Χαρ.— Μά τά 'δικά μου προύβατα κι' σ'ου τσοπαν'ής 'β'γ'ηκις;
κι' μέσα 'στου ρουθούνη μας πούλω μάς παρ'αμπήκις.
Δύου μουνάχι κι' ή Βουλή τσοπαναρείους θίλει
κι' 'έπρεσι, Μήτσου, νά γενής τής στρώγγας μας κοπίλι,
κι' 'άν θίλετε του χρυσόμαλλου νά π'αίτσουνο κ'αίρη
μ' 'ίμ'είνα θά του π'αίσατε, τον 'Έλληνα 'Ιάσσου,
'έφεις κι' πούς τού Σύνταγμα, καλό μου παλληκ'αίρη,
όσο στρώγγας, θίλει μουνάχι, τήν μ'έ'ουνα κι' 'έ'άσσουνα,
κι' 'οχι κι' τής 'έ'άσσουνας κι' 'άλλη 'έ'άσσουνα νάναί
γιατί τά γ'ιδροπρούβατα θ' 'άχρίσου να πεινάει.
Γιά 'δίστε τού κουπάδι μου π'ός πάει... χού, χού...
νά του σουρίω μ'ά βολά νά 'δ'ητε π'ός άκουει.
Τούς λείω π'ός 'μουφ'ού'εψα κι' 'μ'είρα μεσημ'ήρι
θά μάς σφαλόν τής στρώγγας μας με μαύρο 'βουλοκ'αίρη,
κι' 'κ'είνα π'ίσου μ' 'άκ'λοφ'ην βρουντ'οντάς τά κουδουήνα
κι' ροβολούσ' άπ' τής κορραίς κι' 'άπ'ου τά μ'έ'ουβ'οινα.
Γιά 'δίστε τού κουπάδι μου... τού π'άω 'στου Τατόι
για νά του 'δ'η κι' 'ού 'μορφονέος... έστ. έτ. β'οί β'οί.

Γιὰ ὅσους μου, μαρὶ παιδιὰ, μεγάλη καρμυζὰ
νὰ τραγουήσου θλιβερὰ τὴ στήν τὴ μουρλούκα.

Στρούγγαι, μούργαι, προβατάκια,
παληγοράγοι μὲ μουστάκια,
καρδάρισσαι,
γαϊδουρίτσαι,
φλογερίτσαι,
λιάραι, γκλίτσαι,
ὄλα πῆν κι πῆν κι πῆν
κι σὰν ἄχιουρα σκουρπῆν.

Προβατιναί, λαγιρνάκια,
τόσα ναπολεονάκια,
βεντουρίτσαι,
μπακιρίτσαι,
κι λιρίτσαι
κι μανδρίτσαι,
ὄλα πῆν κι πῆν κι πῆν
κι σὰν ἄχιουρα σκουρπῆν.

Ἡ παχειὰ παχειὰ λογάρι
γιὰ τοὺς ζένους τῆς μακάρις,
βαλιδάκια
κι ἱεσοάκια
γιὰ ζυδακία
κι λαδακία,
ὄλα πῆν κι πῆν κι πῆν
κι σὰν ἄχιουρα σκουρπῆν,
κι μὰς ἦταν γραφτὸ
νὰ μὴν γρομὶ λεπτὸ...
ποὺς σὰς φαίνει κι' αὐτὸ;

Σὰς λιέω ποὺς 'μουρλούεφα κι σὺς μού τραγουάτε,
σὰς λιέω ποὺς 'μουρλούεφα κι σὺς χουρποδάτε.
Παιδιὰ μ' σὰν θίλετε κανονιὰ, ποὺ τοὺ μαλλὸ γανόνι,
ἰμένα νὰ 'ρῶθησθε τὸν πρῶτο καπατάνο,
κι' ἱγού χωρὶς νὰ σημάζομαι θὰ ρίξου τοὺ κανόνι
ὄικα βολιὰς καλλίτερα κι' ἀπὸ τοὺν Καρατάνο.

Σὰς ἔβαλ' ἀεπρουπρῶσους μὲ τὰ πουλλὰ μας χρέη,
ἱγού πουλλὰ σὰς 'μίλησα κι' ἀκούγη θὰ 'μιλήσω,
κι 'λατε τώρα γύρω μου, μαρὶ τσουπαναρίσι,
γιὰ νὰ μὲ πασσαλειψέτε γιὰδουτὶ σακουλλίσι.

Ἱγού ἔβασαβέρωσα μονάχα τὴν Ἑλλάδα
κι' ἀδύνατη τὴν ἔκαμα τοῦ Φαραὸ ἑλεάδα,
ὄλων τὸν κόσμω ἔσκηζε ἡ βροντερὴ φωνὴ μου
κι' ἱγού βαρῶ τοὺς δανιστάς μὲ Φασουλὴ σκουτῶστρα...
ἔτο' εἶπε μίσα 'στὴ Βουλὴ τοῦ πρῶτου λαγιρνί μου,
ποὺ 'στούς Ἱγγλίκους τῶστέιλα γιὰ δέγμα; κι γιὰ μῶστρα,
κι καθ' Ἑβραίους μασκαράς ἔρριχτης νὰ γάρρη
τοῦ πρὸ καλοῦ μου λαγιρνιού τοῦ μαλλιμρὸ τσιμαρι.

Ἱγού πουλλὰ σὰς ἔμαθα κι' ἀκούγη σὰς μαθαίνω,
ἱγού, μαρὶ, γιὰ Σύνταγμα μὲ γλίπιας κι πιθαίνω,
κι' ἡ στρουγγα σὰν δὲν γίνετι κανεβουλευτικῶς
πῆρτω κι σελημάζομαι σὰν ἐπιληπτικῶς.

κι' ἄφρους ἀπὸ τοῦ στόμα μου κι' ἀπὸ τὴ μύτη βγαζῶ
κι μία σκούρινα κόκκινη σὰν παπαρούνα βαζῶ.

Ἱγού, μαρὶ, τί νὰ σὰς πῶ... κι' ἄν γλίπω πῶς πινατέ
μὲ φτάνει ποὺς μὲ τοὺς θεμοὺς ἡ μάντρα κυβερνάται...
ὄρὲ θεμοὺς γιὰ τὸ Θεὸ μὴ σταζῆ κι μὴ βριεῖη
κι' ἄν δὲν φυλάτι τοὺς θεμοὺς κακὴ δουλειὰ θὰ τρέξη.
Μὲ τούτους σὰς ἔζιψαμε, μὲ τούτους θὰ σὰς ἔζιψω,
μ' αὐτοὺς ἱμουρλουζίψαμε, μ' αὐτοὺς θὰ μουρλουζίψω.

Κι' ἄν τοὺς θεμοὺς ἐβύλαγι κι' οὐ Μήτσος δ' τσουπάνης
οὐ τόπος μας δὲν ἔβτανε τοῦ κόσμου μπηλιθιάνης...
μ' αὐτὸν χρεωκοπήσαμε σὶ μὴν ἔξμηνια
γιατὶ γιὰ στρουγγα Ἱρηγούρα τὸν ἔσφιξε μανία,
κι τώρα ποὺ φαίλαμε κι' ἱγού δὲν σὰς τοῦ κριθῶ,
κι' οὐ Μήτσος φταίει μουνχα... ἱγού τὰ χέρι νίβω.
Ἄν τοὺς θεμοὺς δὲν κλώσασαγ μὲ χέρι κι ποδάρι
ἡ λήρισι ἀπὸ ἴ πάνω μας θὰ 'φύγαν σὰν ὀάρροια.

Ἱγού, ὄρὲ, σὰς ἔμαθα τοῦ ποὺς νὰ μὴ χαζιέται,
τοῦ ποὺς νὰ δανειζέσαστι κι ποὺς νὰ μουρλουζιέται,
κι νὰ τὸ σκούρινη 'στὴ Βουλὴ κι νὰ τὸ κουσούνιγ
κι νὰ τὸ κραινῆς δυνατὰ χουρὶς νὰ κοκκινιέγ,
ἱγού, ὄρὲ, μ' εὐγίεταίς Ἱγγλίκικαις σὰς 'εκάθωσα
κι' ἱγού μὲ φόρους ἀλ' ἀνγκάλι οὐς τώρα σὰς παλάθωσα.

Ἱγού, ὄρὲ, σὰς ἔγνώρισα μὲ Λόου κι μὲ Ρεῦ
κι φὲν ντὶ σιέλ' ἄνεηκατε κι' ἀνθρώποι τοῦ καιροῦ,
ἱγού, ὄρὲ, σὰς ἔμαθα τὰ φουτὰ κι τὰ χρέη
κι θὰ σὰς μάθω Ἱρηγούρα νὰ βγαίνετε σεργιάνι
ἔυπολυτὰ, ἔξωρακοῦτι, παληουκασσιόμαρι,
χωρὶς ἐντόπουι καμμιὰ ἡ γόμνια νὰ σὰς κάρη.

Ἱγού σὰς ἱκουβάλησα κι Φράγκους χασουμιρῆδες,
ἱγού, ὄρὲ, σὰς ἔκαμα ζητάνους κι παγιερῆδες,
ἱγού σὰς ἱδοκάλεφα κι γιὰ θεμοὺς κι νόμους,
ἱγού, ὄρὲ, σὰς ἄνοιξα παντοῦ σιόηρουδούρους,
κι' ἴδανι ἄληη προκοπῆ κι τὰ δικά σὰς μέρη
κι' ἔγνε τοῦ Ρουμλίκου Βασιλεῖο κι' αὐτὸ,
κι' ἀπὸ τ' Ἄγγινι μὲ χαρὰ τραβῆς 'στού Κρουνίρι
κι μίε' ἀπ' τὰ Καλάβρουτα τραβῆς 'στού Διακορτό.

Ἱγού κι τρία ἔφαρα βατοίλα πρὸ καιροῦ
κι τώρα θὰ τὰ ἔδωσα εἰς τὴν Κριμμυακροῦ,
ἱγού, ὄρὲ, σὰς τὰίσα 'στὴν ἔρημου μὲ μαννα
κι μὲ ρουφετι δυνατοῦ κι μπόλικου μακίσι,
κι' ἱγού, ὄρὲ, σὰς ἔδοκουα κι μὲ φωνὴ καμπάνα
ποὺς κι' ἡ Γηλλάς προωρίσται νὰ ζῆρη κι θὰ ζῆρη.

Θεὸ.—Κι' ἱγού τὴ λύρα μου βαρῶ, κι' ἱγού τὴ λύρα παιζῶ
ὄσάν τὸν Λουδοβίκο μας, τὸν πρῶτο Βαναρίσο,
κι' ἱγού μὲ δαῦτην τραγουῶ τὴ μαυρη μας τὴ μοῖρα
κι τὰ μαλαξὸ σου Θεοῦρη, μού λιένη, κι μὴ λύρα.

Μὰ δὲν μού λιέτα, ρὶ παιδιὰ, ποὺς ἔτοι 'ευστοχῆσαμ ;
μὴνα πολίμους 'νάμα, μὴνα κι' ἱναμχαχῆσαμ ;

"Εξου άπου τών πόλεμου έκείνων τών Βουλγαρικο, πολεμια κι τού χερι μου τού πολεμικακαρικο κι μιάν άγροικια φωνή, φωνίτια κι φωνάρα, κι κουλολιχίς 'πάτσα κι 'γού 'στην άγκιναρά, κανένας άλλου πόλεμου 'ικό μου δέν 'θυμάμαι κι ζήνοιαστος σπώνομαι κι ζήνοιαστος κοιμάμαι.

Κι 'μένα τώρα, ρι παιδιά, μ' άνάβουν τά καντύλια, μά γιά τής τόσαις γούμνιας μας κι τής μουρλουζαριας ού Μήττουσ φταίει μοναχά μαζί με τών Χαρίλια... 'γού, όρι, δέν έβραθ νά ρίχνω μπαταριας, 'γού μοναχά γιά θεσμούς τού γυαταχάνι ζώνω, 'γού κι τής μπαρμπέταις μου γιά δαύτους ξερρίζωνω, κι χίρια κι ποδαρια μου κουμπάρι δού τά κένω... με τούς θεσμούς 'γεννήθηκα, με δαύτους θα 'πέθνω.

'Γου κι' άν μουρλουζιζάμε με τήν έλευτερία τράξω μόνο τούς θεσμούς σάν 'Αθνα βουσις, 'γού 'μαι γέρο πιστικέ κι γέρος τού Μουρφα, τού σκατζόχο κι' ού Βρυκόλακας 'Ανατολιής κι' Ηιρώπης, κι' αούτος πού καθέτι 'ψηλά κι 'μέρα νύκτα κραινει τί γίνεκα, τί γένετα, κι τί 'μουρι νά γίνω, άμέσουσ πρίπει τής Βουλής τής στρουγγας νά σκουρπίσω, άλλωιού τού κεραλακι τού 'στου τούχου θα κτυπήσω, κι' 'γού, όρι, τήν λήρα μου 'στη ράχη μου φορτώνω κι πέρνω τού στρατι στρατί, στρατι τού μουσπάτι, κι με κι δού 'στης Καρκαλιός τούς κάμπους ξεσπαθώνω κι τότε συχωράτε πιά κι κράτους κι Παλατί, κι μόνος μου σάν Ρουβινιάν 'στην έρημου στενάζω κι' όρι πής έχει άρναχιά γιά πούλημα φουναζώ.

Λαγινανάκια μ'
λαχανάκια μ'
γαϊτανάκια μ'
κορδονάκια μ'
δλα πην κι πην κι πην
κι σάν άχουρα σκουρπην.

Μήτ.—Κουρνιαζέτε τριγύρω μου, καυμένα προύδατά μου, κι 'γού με τή φλουίρα μου θα σκούω τών σεντάτά μου. Οι δού άρχιτσουπάνηδες κι πρωτοκαπετανοί νά λυσεακά τούς έργαγαν γιά τή 'δική μου στανή, κι κανών πους με παραγελούν κι πους δέν με ψηφαισι κι' ούλοι τούς σάν μαντρόσκυλα ριχτήκαν νά με φάνε.

Γιά κέτι φούντιγγ κι γιά σκρίπ 'γούμζιχαν 'στου Μήττου σι πολειμούν με λυσεα κι κακρίτω, μες 'στην Βουλή χειροπιαστά χουρπειν τού καγκίλι κι μ' έπικνε τού Βασιλάε σταυλίτη κι κουσίλι, κι λέν πους τούς μουρλουζιζά κι γιά τά σκρίπ πεινφν κι' οι δού τούς ούλο κι θεσμούς 'στ' αυτιά μου κοπανφν. Κι' ού Κώστος τής Τριπολιτσας, ού γέρο-Πιέτ, κι' έκείνος 'λυσεαε με τή στρουγγα μου. Κι' άγένηκ 'νας θρηπός !... κι 'στου Ρουδι με 'κάλεσα γιά νά μουμαχίθουσις μ' έτσι απλώς κι' οίς έτυχε τού γιοιαμας νά χίωσιμ, κι 'πήγαμε κι 'θαλαμα κι' οι ούου μας πιστόλι με κανεινός, μωρίς παιδιά, δέν έπιμας τού βόλι, κι τούπα ετά κομπούρια σου με τί τάχεις γρομάτα; κι μούπε εαχ ! δέν πένουσι τά μωριναδιματά.

κι' έτσι πού λέτε, ρι παιδιά, κι' ού γέρο Πιέτ κι' έκείνος έβγήκε 'στά γερμαματα κι μουμαχός φίνος.

Κι μες 'στουίν τόσο χαλασμού κι μες 'στουίν τόσο κρότο βαζω τών Ευταία μου, τών μουργού τών τών πρώτω, πού τά μαγάλα όντιμα τού βαβιζιά 'στου κρέας μπίγγι, κι μες καμπόσαις δαγκούνιας τούς στρώνει 'στου κυνήγι. Κι σάν γροικησώ νά μου λίν 'στου τόσο νταβακούρι τού πους μ' έμένα 'ακπιε τού δέντρού ή κορκαλα, τότες θυμάμαι, ρι παιδιά, έκείνο τού γαιδούρι, πού 'στουίν θυμό τού έβριας τών πετεινύ Κεραλα. Γιά τίπτα δέν σας έφταίξα κι' 'γού ού κακομοίρης, κι' ού κλιφίτης βαζις, τή φωνή νά φύγ' ού νοικοκυρής.

(Οι δύο Κώστος έρχονται πικρόμνοι φιλικώς, ο Κώστος τής Τριπολιτσας κι' ο Π ρ ο ο δ ε υ τ ι κ ές.)

Προ.—Βαρδάτε κι' ού τσουπάνους τής 'Αρτας νά περάσω κι' αούτους με τήν Πρόδου προμωρισταις νά δράσω... με τού γαλάτου τών άφρό γρομίζω τής καρδάραις μου, κι κάτω άπ' τήν Πρόδου έαπλόνω τής ποσάραις μου. Μοναχά τών Σταυρόπουλο τραβώ κι τών Καίρη, ούτε παλαιομαντρόσκυλο τήν στρουγγα μου φυλαει, μά θάν' άρχιω 'γρηγορα μαζί σας παναγουρι... θα κάνω προύδατα πούλλα κι' 'γού με τού κελεί... έγω κι γρόσα δυνατά γιά νά περιουσιώ κι' άλύπητα γιά προύδατα κι μούργους νά ζουδιώω. Γιά 'όστει τί τσουπάνους, 'ψηλους σάν τά γκαμήλια, κι' 'γού μοναχός άνοιξα τά μάτια τού Χαρίλια, κι' τούρα κοκουρεύεται με τήν 'δική μου γνώσι, άλλ' έστι Δίκης ούβαλμός κι θα τού μετανοώσω. Μήτ.—Καλώς τών κι τών γέρο-Πιέτ, πού 'λυσεαε μ' έμένα. Πιέτ.—'Γου, όρι, 'μουρλουζιζά κι 'χάθηκα γιά σίνα, κι' ή μούλε με τά σισνά, ρι Μήττουσ, θα σου δώκω... Μήτ.—'Όρι, γιατι ;... μη σφραγα κι' 'γού τού πιρκοκόκι ; Πιέτ.—'Εου, όρι, τά γιόμα μου 'στην στρουγγα σου τά πήςρις, κι' 'γού με παράρτησις γιά νά με τρώη ή ψείραις, κι γιά νά 'βρω ψωφούδα γυριζω με φανάρι κι' 'γού 'μαι κι' άρχιτσιλίγκα, 'γού 'μαι κι μαναρι. Μήτ.—Τι σου κατιθω πιστικέ νά γίνης 'στά γερμαματα ; ή στρουγγα θέλει λιθεντά κι νιτάτα κι' άλλα πρέματα, γιατι ού κέτι τσιλιγκας πολλούς καυμούς τραβαι... Πιέτ.—Τσουπάνος δίχως προύδατα !... ώχ ! βαι, βαι, βαι... Μήτ.—'Ο θουδωρι, καυμένα Πιέτ, σου 'πήςρις κι τών Λάππα... Πιέτ.—'Όριε λοιπονάπου τού Πιέτ στήλιερι με τήν καππα.

('Οα' οι τσοπάνοι πικρόνται κι με τής γαλιτσας δίνονται κι' αιματωμένοι κι' άγριοι 'στης λάσπας κωλοσιρπονται, όπόταν αφίνης έρχεται κι' ο μούργος Φαουλιής κι βαζιε τά γαυγιματα 'στην πόρτα τής Βουλής.)

Φ.—Γαύ ! γαύ !... σταθήτε μες στιγμή, άρχιτσουπαναρις, ταιμπούρα, σκινίε, κόρζε, άκρίε, άρουραις... Τήν πύνα γιά κληρονομιά 'στο τέλος μας άφίγηταις και δίνωνταε τού στήθος μας γαυγιόμας εβόθημα. και με θεσμούς, παραθεσμούς, και στρουγγας μας 'φραφταε, πού κακό ψόφο νάχτι αλήθεια κι' άπ' αλήθεια.